

TE VAGY A SORSOM

SZABÓ HETTY

helma
Helma 2024

Szabó Hetty

TE VAGY A SORSOM

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-326-7

Borító: Győri Júlia (Abeth)

Kiadja a HELMA kiadó 2024

I.

Mirella puhán lépked a parkettán, mintha a fellegekben járna. Nem kapcsol lámpát a hálósobájában, kívülről ismeri minden szegletét. A Holdat figyeli az ablakán át, ami dagadó fázisának második felében tart, ezüstös fénye az arcára vetül. Mosolyogva szemléli az égitest hatalmas, ködösnek tetsző udvarát. A táskáját lecsúsztatja válláról, de az nem puffan a földön, hanem az íróasztal mellett álló székre lebeg. Miri kicsit még gyönyörködik az esti tájban, kellemes bizsergés járja át minden porcikáját. Ez a holdfázis vonzza a pozitív energiákat, amit magán is érez, eggyé olvad vele.

Kicsit haladni szeretne az egyetemi dolgokkal, egészen pontosan szerves kémia elméletből van némi elmaradása. A füzete után kutat, mikor megpillantja az asztalán a varázstanulmányokért felelős Boszorkány és Varázsló Szövetség Tudományintézet logóját egy boríték bal felső sarkában. Mirella megáll a mozdulatban, némán mered a papírra. A szíve a torkába ugrik és vadul dobog, egyre szaporábban veszi a levegőt. Legnagyobb álma bekerülni a BVSZT-be. Úgy akar élni, mint egy rendes boszorkány, olyan munkát akar végezni, amiben kamatoztathatja a képességét.

Csettintésére felkapcsolódik a kislámpája. Hunyorog a hirtelen erős fény miatt, de hamar hozzászokik a szeme. Mély levegőt vesz, felemeli a borítékot, mely megremeg a kezében. Hevesen tépi fel, több szakadás keletkezik a hajítás mentén, a levél meggyűrődik, amint kihúzza. Mohón járhatja végig tekintetét a sorokon.

Tisztelt Pályázó!

Megkaptuk a fellebbezését, és átnéztük a jelentkezési anyagát. Ezúton értesítjük, hogy a Boszorkány és Varázsló Szövetség Tudományintézetébe nem nyert felvételt.

Keresztféléves képzést nem indítunk.

További sok sikert kívánunk!

– Na, persze! – fortyog Miri. Fogát összeszorítva erélyesen hajítja a papírlapot az asztalára.

A megszólítás is csak általános, arra nem vették a fáradságot, hogy a nevét leírják. Mi a baj vele? Miért nem adnak neki egy lehetőséget? Pedig érzi a zsigereiben, minden csepp

véreben azt az energiát, amit átjár a mágia. Bizonyítani akar, mert képes rá. Nagy álma, hogy gyógynövényekkel foglalkozzon. Szeretne természetes anyagokból krémet készíteni, és minden téglébe tenne egy csipetnyi varázslatot. Az emberek észre sem vennék, ez csupán egy pici pluszt adna hozzá, mégis hatásosabb lenne, mint bármely hasonló készítmény. Felhasználná a természet gyógyító erejét, hogy hosszabb távú megoldást nyújtson a betegségekre. De esélyt sem kap. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem vegyész szaka csupán a B terv volt, de bízott benne, hogy nem kell végigcsinálnia, mert közben átmehet a varázslóiskolába. Tévedett. Immár harmadjára utasítják el.

Nagyot szusszan. Egyszerre támad kedve sírni és őrjöngeni. Az érzések kavalkádja úgy bugyog fel benne, akár a magma egy kitörni készülő vulkánban.

Mirella hirtelen ötlettől vezérelve kirohan a szobájából, s úgy szalad le a lépcsőn, hogy a heves léptei nyomán a faburkolat nyöszörög a lába alatt. Szülei hangja a konyhából szűrődik ki, ezért odamegy. Anyja mosolyogva emeli rá tekintetét, apja fáradtan könyököl az asztalon. Még a munkaruháját viseli.

– Apa, kérdezhetek valamit? – Mirella a férfi arcát vizslatja. Nem akar erélyes lenni, legyőri a megbántottságát, és minden rossz érzését.

– Mondd csak, szívem!

– Miért nem vállaltál varázslónak való munkát?

Az apja arcán sötét árny suhan át. Komoran néz maga elé.

– Nem ajánlottak nekem való munkát. Amivel meg foglalkoztam... azt nem folytathattam, pláne miután elvettem anyádat.

– Mi volt az?

Az apja gyanakvón méregeti, mire Miri ártatlanul megvonja a vállát. Zavartan elmosolyodik, mert bizonytalan, hogy mennyire feszegetheti a határokat.

– Nem számít, mert azzal vétkes voltam a szemükben, hogy egy varázstalannal házasodtam össze. – Cseppnyi megbántottság dereng a szemében.

– Ettől függetlenül, milyen munkáról van szó?

A férfi megvakarja a bajuszát, arcán elmélyednek a ráncok. Összenéznek az édesanyjával. Mirella zavartan kapkodja köztük a tekintetét, mintha nagy titok lapulna meg a háttérben, amit nem akarnak vele megosztani. Most sem. Bosszantja ez, még jobban szítva a bensőjében gyűlő feszültséget.

– Miért érdekel ez ennyire?

Az édesapja igyekszik kihátrálni ebből a beszélgetésből, amitől Miri majd felrobban. Utálja, hogy falakba ütközik. Miért ne lehetne jogos elvárás, hogy az ember tudjon a felmenői múltjáról?

– Csak nem újabb elutasítás? – érinti meg a vállát édesanyja. A kontyból kiszabadult nugátbarna tincsek keretezik kerek arcát.

Mirellából kitörni készül a sírás, ahogy tudatosul benne, minden elúszott. Megfosztották a lehetőségtől, hogy az legyen, aki mindig is lenni akart; egy teljes értékű boszorkány. Bár az apja feladta ezt a létet, attól Miri még tovább szeretné vinni. A bizonyítási vágy reményt csal megsebzett szívébe.

Lassan bólint, legyűrve a torkát vészesen feszegető gombócot.

– Jaj, kincsem – Katalin szoros ölelésbe vonja őt.

Miri könnyei elerednek. Kiszakad belőle a fájdalom, amit a saját társadalma okozott a számára. Hüppögve borul édesanyja vállára.

– Ez nem a világ vége – vigasztalja Miklós.

– Nem?! – háborodik fel Mirella. Kibontakozik az ölelésből, dacosan letörli a nedvességet az arcáról, bár még érkezik utánpótlás. – Mi a baja a varázslóknak velem? Miért nem engednek érvényesülni? Mitől vagyok én rosszabb, mint bármely más boszorkány vagy varázsló? Még németül is megtanultam, hogyha ide nem is, oda bejuthassak. De onnan is visszautasítottak!

– Nem veled van a baj, kislányom – próbálkozik Katalin. Kétségbeesés és értetlenség tükröződik az arcán.

Mirella sosem borult még ki ennyire. Megérti, hogy szülei tehetetlenül állnak előtte. Nem is vár tőlük megoldást, hiszen ők nem mozognak olyan körökben, hogy segíteni tudnának rajta. Magán kell segítenie, meg kell találnia a módját. Biztosan van valami lehetőség, amit még bevethet. A gondolatai már sebesen száguldoznak, oda se figyel arra, mit mondanak neki.

Minden magyarázat nélkül hagyja magára szüleit, heves léptekkel vonul vissza a szobájába. Abban bízik, ha a törvénykezésben van egy központi város, mint Magyarország esetében Brüsszel, ahová panaszt lehet benyújtani, akkor talán a varázslóknál is létezik ilyen. Előveszi a laptopját, az ágyra heveredik vele, bekapcsolja. Az ujjai hangosan kopognak a klaviatúrán. Keresgél, újabb és újabb dolgokat ír a kereső sávjába, de minden próbálkozás kudarcba fullad. A huszonegyedik században annyira nem rejtőzködnek a varázslók, mégsem talál semmit a világhálón, ami előrébb vinné. Igaz, ha mindenki megtalálná, jó eséllyel elég sok kéretlen üzenetet kapnának.

Máshogy kell kutakodnia. A szája szélét rágja. Megnyitja a közösségi hálót, a chat ablak új üzenetet jelez Kamillától. Rákattint, még örül is neki, hogy kicsit kipanaszkodhatja magát.

Kami is félvér, csak már feladta a küzdelmet a hivatallal. Nem gyakorolja a varázslást, elfogadta, hogy sosem lesz boszorkány. Miri próbálta tartani benne a lelket, győzködte, fogjanak össze, hátha úgy célt érnek, de a barátnőjét nem hozza lázba a mágia, vagy nem érzi ugyanazt magában, mint Mirella.

Képzeld, Bencével összefutottunk ma az egyetem előtti parkban. Kimentem oda sétálni az albiból, de nem számítottam rá, hogy ő is ott lesz. Istenem, annyira cuki! Tök jól elbeszélgettünk, meg kávéztunk egyet, de nem történt semmi. Légyszív, megcsinálod a szerelmi kötést ránk?

Mirellát megmosolyogtatja a szmájlikkal teletűzdelt üzenet. Kamilla menthetetlenül beleszeretett az évfolyamtársukba.

Miért nem beszélsz vele? – írja válaszul a legkézenfekvőbb dolgot. Amíg nem jár varázslóiskolába, nem is használhatná az erejét. Titkon igyekszik szinten tartani magát. Ennek ellenére barátnőjének is ő hozta fel, hogy ezzel talán megadhatná a kezdő lökést, ha már Kami ennyire bizonytalan abban, hogy viszonzásra találának az érzései.

Megőrültél??? És ha bolondnak néz? – érkezik a válasz meglepően hamar.

Mirella elneveti magát. Ez a kacaj elmulasztja a korábbi fájdalmát. Már azon töpreng, milyen alapanyagai vannak otthon. Ha bájtalt is szeretne készíteni, akkor be kell vásárolnia. Megvan! Az üzletben van egy boszorkány, Éva, akivel elég sokat beszélgettek már. Talán tőle megtudja, hová tudna fordulni. Esetleg vannak kapcsolatai, akik segíteni tudnák. Izgatottság árasztja el, buzog benne a tettvágy. Rögtön útnak indulna, ha nem lenne este. Nem tudja levakarni a mosolyt az arcáról. De ez Miri, a valódi önmaga, aki mindig előre halad, mert tudja, bármit elérhet.

Rendben. Hamarosan telihold lesz, akkor megcsinálom.

Frissen vágott fű illatával telített a parkosított kert, melynek végében szürke márványkőből készített emlékhely magasodik. A tetejében egy angyalt formáló szobor ül, előtte egy kőből készült nyitott könyvön rajzolódnak ki a betűk, hogy ki nyugszik itt, és mettől-meddig élt. A fűzfa lenyúló ágai finoman lengedeznek, kellemes árnyékot biztosítva a jelenlévőknek.

Vendel egykedvűen bámulja a feliratot, a főpap szövegelésére eddig se figyelt oda.

A nevelőanyja egy éve halt meg. Boszorkány lévén, tudott volna segíteni magán egy kicsit, de hagyta, hogy legyűrje a kór. Talán túl sok terhet cipelt, a lelke megroppant az évek során. Vendel ezt tartotta a legvalószínűbbnek. Egy percre sem bánta, hogy nem hosszabbította

meg az életét; nem álltak közel egymáshoz. Sőt! A mostohája olyan rideg volt hozzá életében, akár egy jégcsap. Utálta, mert a családban miatta érezte magát fekete báránynak.

Igazából azt sem értette, az apja miért van vele. Meglehetősen távolságtartóak voltak egymással szemben. Mindvégig úgy tűnt, csak eléldogélnek egymás mellett. Szimpla megszokásnak tűnt az egész.

Vendel az apjára, Patrikra pillant. A ráncos arc komoran mered a főpapra. Őszbe boruló hajába kap a szél. Márkás öltönyt húzott erre az alkalomra, pedig utálja a hivalkodást. Alatta a szokásos, kissé elnyűtt csíkos mellényét viseli, azt le nem cserélné semmi pénzért. Lassú mozdulattal húzza elő zsebéből a zsebóráját, felpattintja a fedelét. Régi családi örökség az a darab, világ életében nagyon vigyázott rá. Az egyik oldala a számlap, alatta a szerkezet, a másik oldalán egy tükröt tettek bele. Az utóbbi egy évben sokszor meredt bele, mintha a ráncait számolná, amiből bőven akad. Vendel biztos benne, hogy a hiúsága tőle származik.

A kapcsolata az apjával sem számított túl rózsásnak. Szigorúan nevelte őt, és felnőtt fejjel sem tudnak beszélgetni másról, csak a kötelező dolgokról. Vendelnek van egy üzlete, ahol egzotikus fűszereket és számos alapanyagot tart varázslók számára. Az édesapja sokat segített neki, hogy ezt a vállalkozását el tudja indítani. Szüksége volt erre, mert a bürokráciát sose kezelte higgadtan. Patrik az Okkult Hivatalban dolgozik, ráadásul a legfelső törvényhozók jobbján. Idáig futott a karrierje. Bármennyire tepert, a felső kör tagjai közé nem került be.

Diána a jobbján szipog. Egy rongyzebkendővel felitatja a könnyeit, megtörli az orrát, aztán a bátyjába karol, és a vállára hajtja a fejét. A vörösből narancssárgába forduló hajszínével kirí a tömegből. Most sem állta meg, hogy színes blúzt vegyen fel a fekete nadrágkosztüm alá. Gyakran úgy öltözködött, mint egy hetvenes évekbeli hippi, de ez Dia. Ha a természete nem kirívó, legalább a kinézete legyen az.

Vendelnek a családban vele a legszorosabb a kapcsolata. Hol is kezdődött ez? Igazából a húga totyogós korában. Már vígan szaladt a többiek után, de a testvéreik csak cukkolták, mindenkől kihagyták. Sírással tudatta nemtetszését, de ők magasról tojtak rá. Vendelből ilyenkor előjött a gondoskodó énje, félretette a makacs, rossz oldalát, és ápolgatta Dia lelkét. Sokszor játszott vele, fogócskáztak, bújócskáztak, mikor mihez volt kedve. Halvány mosoly kúszik az arcára az emlékre. A hétköznapi eseményeit mindig első kézből tudta meg, mert húga mindent elmesélt neki iskolás korában. Ott is védelmezésre szorult, mert túlzottan zárkózott volt. Akárcsak Vendel, bár ő hamarabb tartja magát ridegnek és távolságtartónak. A jópofizást kifejezetten utálja, ez is igaz mindkettejükre.

Vendel a múltbéli merengésből arra eszmél, hogy a főpap már sehol. Húga finom húzással jelzi, hogy ideje bemenni a házba. Nem bánja, mert hiába van szeptember, annyira meleg az idő, hogy verejtékezik az öltönyben.

Hosszas sétát tesznek meg, a járdalapokat zöldellő pázsit övezi. A kúria jellegű épület homlokzata megrepedezett és kifakult, sokat vesztett régi bájából. Vendel nem érti, hogy az apja miért nem költözik egy kisebb házba. Ebben a hatalmas épületben egyedül már elvész. Az alsó szintből is csupán pár helyiséget használ. A régi szobáik üresek, csak porosodnak. Mióta mind kirepültek a fészekből, sosem töltöttek ott éjszakákat.

Vendel megiszik egy italt a nappaliban, ahol antik fabútorok sorakoznak. Öreg darabok, akárcsak az apja. Nem szólal meg, nincs mondanivalója, legszívesebben szabadulna innen. Diára sandít.

– Megleszel? – kérdi halkán.

Dia hozzá bújik, aztán mosolyogva elhúzódik.

– Persze, menj csak! Látom, már nehezen bírod.

– Átlátsz rajtam. – Vendel megkönnyebbülten kifújja a levegőt.

– Egyébként sem árt pihenned. Kemény heted lesz – Diána sokat sejtetően somolyog. – Vagy inkább izgalmas – rántja meg a szemöldökét.

Vendelben megreked a levegő. Összehúzott szemmel vizslatja a sötétkék szempárt, a ráncba húzott pisze orrot. Ha a húga ilyet mond, az sosem jelent jót, hiszen ő egy látó, a legmegbecsültebb jósnő a hivatalnál. A legnagyobb gond, hogy a jóslatai mindig pontosak. Amit ő kimond, az elkerülhetetlen. Vendel jobban szereti, ha révületben jönnek a kibogozhatatlan jövődölései, akkor legalább nem vág hozzá ilyen szemtelen vigyort.

– Hogy érted ezt? – próbálkozik, pedig jól tudja, Diána semmit nem fog elárulni, hogy véletlenül se készülhessen fel az eseményekre.

– Á! – Legyint, mintha nem lenne jelentősége. – Ne is törődj azzal, amit dumálok! – Az ajtó felé tolja a bátyját.

Vendel pulzusa az egekbe szökik. Tart egy infarktustól, hiszen az ő korában ez már nem ritka. Egyedül abban biztos, hogy ma éjszaka alig fog aludni.

II.

Egy szerelmi bájitálhoz számos összetevő kell, és az sem mindegy, mikor készíti el. A telihold időszaka tökéletes erre, mert akkor van a Hold az energiája csúcspontján, vagy az előtte levő három éjszakán alkalmas a pozitív mágikákra. Miri jól ismeri a varázslatok menetét, magától megtanulta az összefüggéseket. Még szakközépiskolában háromszor csinált szerelemmágiát, mert megesett a szíve a barátnőin. Mindhárman boldog párkapcsolatban élnek azóta is.

Mirella a hozzávalókért egyenesen a Hellmauser egzotikus fűszer- és gyógynövény üzletbe tart, Budapest belvárosában, a körúton. Különleges porokat, illetve minden olyan kiegészítőt megtalál ott, amelyre egy boszorkánynak szüksége lehet. A gyomra izgatottságtól vibrál, mert beszélni akar Évával, hátha ő el tudja látni tanácsokkal, merre mehetne tovább, hogy érvényesítse akaratát.

Határozottan ragadja meg a többemeletes épület üzlethelyiségének fém kilincset. A hideg érintése zsibbasztóan kúszik a bőre alá. Ránehezvedve tolja meg az ajtót, mert nehezen nyílik, ezt már megjegyezte. A szélcsengő lágy dallama csap némi zajt, kellemes simogatásként hat a fülére azután, amit az utcán tapasztalt. Az illataradat körbeöleli, ami egészen felüdíti, mert imádja a fűszerek tömény szagát.

A pult felé tekint, hogy vidáman köszöntse a régi ismerőst, aki az utóbbi időben fogadta itt, de legnagyobb meglepetésére nem Éva áll a pult mögött. A férfi markáns arca megragadja Miri tekintetét.

Az idegen ridegen pillant rá, cseppnyi unalom látszik rajta. Miri hangosan köszönti őt, aki komoran viszonozza azt, majd visszafordul egy nagy rakás papírhalomhoz.

– Éva ma nem dolgozik? – toporog az ajtó előtt Mirella.

– Mint látja, nem. – Mély hangja még elutasítóbb, mint a tekintete.

– Történt vele valami, vagy szabadságra ment?

– Ha annyira jóban vannak, kérdezze meg tőle – húzza ki magát a férfi. A tollat leteszi a kezéből, a pultra fekteti a tenyerét. – Az alkalmazottakról nem áll módomban információkat kiadni a vásárlóknak. Remélem, nem csevegni, hanem vásárolni jött – teszi hozzá gúnyosan.

Miri beharapja az alsó ajkát. Lopva tekint újra az eladóra, aki ezek szerint a tulajdonos itt. A zsemleszínű, rövid ujjú ing ráfeszül izmos karjára. Egész jó kiállításúnak tűnik. Valamiért különösen vonzó Miri számára, ami zavarba ejtő.

– Szóval beszélgetni szeretne? Az nem az erősségem.

– Vásárolni – emeli fel a mutatóujját Miri, mintegy magát is emlékeztetve ezzel eredeti szándékára. Némi csalódottság lombozza le korábbi derűs hangulatát.

Érzi magán az eladó tekintetét. Széles mosolyt villant. Felkap egy kosarat, a sorok közé igyekszik. A polcok roskadásig tömve vannak különböző tasakokkal, zacskókkal, műanyag tartókkal. Két sornyi van tele ezekkel. Hátrébb a tégelyes dolgok kaptak helyet.

Mirella imádja a kardamom illatát, és miután szüksége van rá, három csomag landol a kosár alján. Bourbon vanília rudak sorakoznak apró kémcsövekben, abból négyet vesz magához. Nem kell ennyi a bájitalhoz, de ki tudja, mire lesz még jó.

Könnyed léptekkel halad előre, ujját végighúzza a polcon. Rózsaszirmot keres. Tudja, hogy ott szokott lenni, mégsem leli. Elemeli az ujját, melyen vékony porréteg gyűlt össze. Ha Éva dolgozna, ez biztos nem fordulna elő, mert mindig azzal indította a napot, hogy mindent leporolt becsületesen. Egy szegletet nem hagyott ki. Előfordult, hogy Miri segített neki, ha túl korán érkezett.

A lány kilép a sorok közül, a férfira pillant, aki még mindig a papírok fölé görnyed. Még így is látszik, mennyire magas és izmos. Miért vonzza ennyire a tekintetét? Riadtan harap az ajkába, s amikor a tulajdonos felemeli a fejét, gyorsan a következő sorba lép. Koncentrál, hogy semmit ne felejtse el. Nem vonhatja el ennyire a figyelmét egy idegen.

Piros gyertyát, illóolajokat és számos fűszert bepakolt már. Még a sárkánypikkelyt, varangybőrt is megtalálja – amire nincs szüksége, mégis örömmel tölti el, hogy ilyen is lát –, de a rózsaszirmra sehol se lel. Bizonytalanul téblábol a polcok előtt, amikor a férfi hozzá lép.

– Segíthetek? – a hangja érdektelen, mintha kényszerből cselekedne.

Mirella nem tud foglalkozni ezzel, mert megdöbben azon, mennyivel magasabb nála. Húsz centi biztos van, ha nem több – saccolgatja, ahogy fejét felemelve a férfi mélykék szemébe pillant. Egészen megbabonázza. Mintha az éjszakába forduló eget szemlélné, melyben lenne egy-két csillag, úgy verődik vissza szivárványhártyáján a fény. Még sosem látott ilyen szép szempárt. Vagy csak nem figyelt eléggé?

– Nem találom... – motyogja, és egy pillanatra elfelejti, mit is keresett. Megrázza a fejét, hogy elszakadjon a látványtól. Magához kell térnie. – A rózsaszirmot – nyögi ki végül.

– A felső polcra került – vágja rá azonnal a férfi a dörmögős hangján.

Mirella hátrahajtja fejét, hogy megnézzé, hol kezdődik a legfelső polc. Akkor sem érne el, ha kinyújtaná a karját.

– Egy fellépőt nem biztosítanak a hozzám hasonló alacsony növésűeknek? – kérdi Miri viccelődve, de csak mogorva pillantást kap válaszul.

– Majd megbeszélem a vezetőséggel – közli hűvösen.

– Vezetőség? Hányan irányítják ezt a boltot?
– Én, egyedül – emeli az égre a tekintetét.
– Legközelebb legalább egy halvány mosolyt kérek, és akkor érteni fogom, hogy viccelni próbált – somolyog Miri.

A férfi egy pillanatra összevonja a szemöldökét. Két lépést közelebb megy, felnyúl a kért áruért. Hasán megfeszül a szövet, ami vonzza a lány tekintetét. Kicsit pocakos, de ahhoz képest, hogy középkorú – legalábbis Miri úgy tippeli –, ennyi elfér. Sőt! Épp, hogy növesztett egy kis sörhasat. Vonzó a külseje, olyan ölelgetni való. Vajon mennyire lehet szőrös a szövet alatt? Vagy borotválja a mellkasát, mint a fiatalok az egyetemen? A profiljára téved a pillantása. Az arca frissen borotvált, a bőre puhának tűnik, és az illata letaglózón kúszik Mirella orrába, amely olyan bizsergésre készíteti minden porcikáját, amit talán még nem is érzett. Szeretné megérinteni a férfi arcát, egész nap érezni ezt a fűszeres aromát.

A férfi felé nyújtja a csomagot. Miri úgy veszi el, hogy ujjai egy pillanatra összeérnek. Mintha villám cikázna ujjbegyeinél, végigkúszik a karján megreemtetve mellkasát, majd le a gerince mentén.

– Köszönöm – suttogja. A csomagot a kosárba ejti, de egy pillanatra sem tudja elszakítani a tekintetét a férfiétől.

– Segíthetek még valamit?

– Nem, köszönöm. – Mirella arcát előnti a forróság. Zavartan hátralép, hirtelen megfordul, de későn veszi észre, hogy a sor végén egy polc áll, és nekimegy. A tégelyek hangos koppanással érnek földet, éles csörömpölés hallatszik, végül az állvány csattan a kövön. Miri riadtan húzza fel a vállát, szorosan lehunyja a szemét. Mély levegőt vesz, hogy felkészüljön a következményekre.

A férfi szótlánul áll, karba fonja a kezét. Hol a romra pillant, hol a lányra.

– Helyrehozom – emeli maga elé védekezőn a kezét Miri, kerüli a tulaj pillantását. – És a kárt természetesen megtérítem.

– Ugyan, ne fáradjon. Nincs elég dolgom, majd elrendezem, ha végzett, és épségben elhagyta a boltot.

– Ne, ehhez ragaszkodom. Ezt helyrehozom – erősködik Miri. A polcot visszaállítja, a kosarat a földre teszi. – Vegyésznek tanulok, megbirkózom a feladattal. – Kedvesen mosolyog.

A férfi hitetlenkedve méregeti.

– Komolyan? A laboratóriumba sem szabadna beengedniük, nemhogy vegyszerek közelébe.

Mirella jóízűen felnevet, nem zavarja a férfi undok megjegyzése, azonban annak pillantása még erősebb hahotát csal a felszínre belőle.

– A labortanár is ezt mondta az első évben, de bebizonyítottam, hogy ott a helyem – húzza ki magát büszkén.

A férfi megadóan bólint, és hátat fordít.

– Azért remélem, nem természetben akar fizetni – motyogja az orra alá, ahogy visszaindul a pult felé.

– Lehetne? – Csupán a lehetetével száll ki ez az egy kósza szó a szájából, amely Mirellát is meglepi. Ezt most komolyan kimondta? Egy pillanat alatt kimelegszik, mintha szaunába került volna. Mozdulatlaná dermed.

– Tessék? – fordul vissza a férfi. Összevont szemöldöke miatt még morcosabban fest. Mégis olyan szívesen megcírógatná az arcát.

– Ö... – Miri a gondolatai között kapkod, hogy okos dolgot eszeljen ki válaszként, elhessegetve az elméjébe toluló képeket. Nem lehet, hogy ilyen félreérthető utalást tegyen egy ismeretlen férfinak. – Lehet itt kártyával fizetni? – böki ki végül.

– Éva egy éve dolgozik itt. Miután őt ismeri, biztosan tudja, hogy lehet – válaszolja a férfi rezzenéstelen arccal.

A csuda vigye el! – fortyan fel magában Mirella. Hogy lehet ennyire hibbant, hogy úgy csorgatja a nyálát, mint egy elsőszerelmes kiskamasz? Fél éve ért véget az utolsó kapcsolata, az csak nem annyira hosszú idő, hogy ezt váltsa ki belőle egy olyan pasas látványa, aki számára a férfiideált testesíti meg. Nem tagadja, külsőre kifogástalan a látvány. De a modora...

Nincs erre ideje. Nem vágyott senkire, nem hiányzik egy kapcsolat. Persze, jó lenne összebújni valakivel, csupán elveszni az ölelésében, de baráttal is lehet, nem kell szerelmesnek lennie hozzá. Bár, ha jobban belegondol, nem érzett még igazán szerelmet. Előfordult, hogy kimondta az épp aktuális pasijának, miután ő is ezt mondta, mégsem volt mögötte mély érzelem.

Miért töpreng most ezen? Mirella megrázza a fejét. Arcát a keze mögé rejti, bár már késő leplezni bármit, minden az arcára lehet írva. Megdörögli a bőrét, hogy a pirultság annak legyen betudható, de az ujjai között kipillantva mosolyogni látja a tulajt. Vidáman figyeli, ami a korábbi viselkedéséhez képest nagyon meglepő. A férfi, amint észreveszi, megzabolazza arcizmait, és visszamegy a pulthoz.

Miri szívét melegség járja át. Miért is adna ez bizakodásra okot? Mégis kellemes érzetet hagy benne az a pillantás, egészen lelkersé válik. Gyorsan megnézi a polcon a feliratokat. A

címkéket jól felrögzítették, így pontosan tudja, mit hová tegyen. Szaporán jár a keze, hogy minél hamarabb végezzen.

Miri a sorok között lopva pillant a pult felé, de nem látja az idegent. Mélyet sóhajt. Nem baj, legalább jobban tud koncentrálni. Amíg egyik kézzel pakolja a tégléket, másik kezével magához vonzza az elgurult darabokat. Amikor kezdett kiteljesedni az ereje, ez volt az első, amit elsajátított. Megkönnyítette az életét, csak nagyon kellett ügyelnie, hogy hol és mikor használja.

Furcsák a krémek nevei, amiket rakosgatnia kell. Faggyúmirigy, sárgánypikkely-kivonat, varangynyál. Elfintorodik olvasás közben. Az egyik darabnál mégis elforgatja, hogy jobban szemügyre vegye, mit rejt a kis tégely. Hidegen tartott sajtólásból származik. Felhasználása alkalmas a törő átkokhoz, vagy helyettesítheti a nyúlmérget *imoro* főzetben.

Miri csodálkozva pislog a kezében tartott darabra. Ilyen varázslatról még nem olvasott, de győz a kíváncsisága, és feljegyzí magának, hogy ne felejtse el utánanézni.

Vendel visszalép a pult mögé, ahol a leltár várja. Alkalmazott híján kénytelen itt megoldani ezeket a dolgokat, hogy figyelni tudjon a boltra. Rosszul indult a napja, amikor megtudta, hogy az egyetlen munkavállaló, aki itt dolgozik, váratlanul munkaképtelenné vált több hétre. Diána utalása után sok minden felmerült benne lehetséges eseményként, de ez nem szerepelt köztük. Erre betér egy ilyen kis fruska, aki a bűbájjal védett részre gond nélkül besétált. Minden nap ellenőrzi, hogy elég erős-e a varázslat, és az átlagemberek nem is látják az utolsó két sort. Mégis mit kezdene egy halandó Sárkánypikkellyel? Ráadásul a kis boszorka miatt olyan mondatok hagyják el a száját, amit egyébként itt az üzletben sose mondana. Nem tagadhatja, élvezte a helyzetet, mert minden jel arra mutatott, a lány se akarta kimondani, amire gondolt, aztán fülig pirult. Vendel nem érti, mivel érte el ezt nála, de nem számít. Ő csak egy vevő. Egy boszorkány, akinek most az iskolában lenne a helye. Nem tűnt betegnek. Vagy még annyira fiatal, hogy nem is varázslóiskolába jár?

A szállítólevél tömbje hever előtte. A számítógépen a programot megnyitotta, oda is felviszi az adatokat, de ragaszkodik a papíros formához, szereti a nyomdafesték szagát, szereti kezében forgatni a tollat. Van abban valami megnyugtató.

A doboz felé fordul, megszámolja a benne heverő garam masala fűszerkeverékeket, majd feljegyzí a papírra. A tekintete a biztonsági kamera felvételére siklik. A jobb felső sarokban látja a lányt, ahogy hajolgat, rendez, finom mozdulatokkal bánik a téglékkel. Még a kis képen

is jól kivethető az izmos lába, formás feneke. Passzos fekete nadrágot visel, amely Vendel szerint merénylet a férfiak ellen, de nyilván ilyen megfontolásból készített ilyet a divatszakma. A felső ruházat has tájékon kicsit lazább, bár a lány nem lehet nagyon pocakos, mert azon a részen bő, azonban a mell íve gyönyörűen kirajzolódik. Nem telt keblű, de Vendel számára már elegendő. Szívesen eljátszadozna vele.

– *Leltár!* – emlékezteti magát. Megszorítja a tollat, a papírra réved, de hamar újra a monitor felé siklik a pillantása. Az arcát nem látja jól, de elég közel állt hozzá korábban, így pontosan tudja, hogy szép. A szeme zöld, olyan, mint az aventurin. Ha belenéz az ember, már megnyugszik. A haja a válláig ér, nügátbarna, de ha természetes fény éri, vörösnek hat. Jól megfigyelte minden apró részletét. Vonzó teremtés, ám szemtelenül fiatal.

Megcsörren a telefonja, a pult lapján rezegve még nagyobb zajt csap. Levin keresi, a nagyobbik öccse. Felveszi, a vállához szorítja a készüléket, a tollat továbbra is a kezében tartja.

– Mi van, öcsi?

– Elegem, de kurvára!

– Na, mi történt, Levin? – Vendel fél kézzel a dobozban matat, a tönkölybúza-kalács csomagjait számolgatja.

– Kriszti a sírba kerget ezzel a rohadt esküvővel. Még hat hónap van addig, de már éjjel-nappal a szervezésről dumál. Nem bírom.

– Mondtam, hogy ne vedd el – horkant bele Vendel.

– Kösz! – mordul a testvére. – Nagy segítség vagy.

– Tudod, a nőkkel nehéz bírni, ha nincsenek jól megdolgozva. Ne légy puhapöcs, öcsi. Gyűrjétek össze a lepedőt tisztességesen.

– Szerinted nem próbáltam? De még közben is: „Drágám, szerinted bézs vagy mályvaszínű legyen a szalvéta? – utánozza a barátnője nyivákolósan vékony hangját. – És az abrosz? Ha mályva a szalvéta, akkor inkább ecrű vagy halvány drapp lenne jó. Nem gondolod?” Ilyen színek nem is léteznek! – fakad ki Levin visszatérve a mély hangjához.

Vendel kuncog. Nagyon örül annak, hogy nincsenek hasonló gondjai. Rendszerint a nők hozzá egy éjszakára járnak, vagy ő tölti náluk a légyottot, majd lelép. Örökre. Ritkán fordult elő ismétlés. Igaz, nem gondolkodik efféle elköteleződésen. A szülei példájából kiindulva minden kapcsolat kihűl egy idő után, felesleges ilyenekkel bajlódni.

Újra a biztonsági kamera felvételére siklik a tekintete. A lány az egyik saroknál áll, és a pult felé sandít. Csak nem hallgatózik? Vendel oldalra lép, hogy lássa, mire ő gyorsan befordul.

Észrevette, és most lapít. Hihetetlen.

– Muszáj elmennünk szórakozni. Úgyis születésnapos vagy a héten!

– Ne is emlékeztess! – morogja Vendel. – Az idő túl gyorsan szalad.

– Pont ezért kell kiélvezni minden pillanatát!

– Mondod ezt te, aki azonnal elvenni készül az első tyúkot, aki az útjába került. – Vendel csodálkozva fordul a raktár irányába, ahonnan egy partvis és lapát száll a sorok közé. – Egy életre lebilincseled magad, aztán naponta fogsz ilyen hülyeségekkel felhívni, mert nem fogod bírni Krisztit. – Oldalra lép, de a monitoron is látja, hogy a lány kézbe veszi az eszközöket, aztán sepregetni kezd. Nem riad meg a kétkezi munkától, és ez kifejezetten tetszik Vendelnek.

– Szemét vagy, ugye tudod – rója meg Levin, ezzel kizökkenve a korábbi gondolataiból.

Igaza van, de nincs mit tenni. Ő az élvezeteknek él, ellentétben a testvéreivel. Nem tud szerelembe esni.

A lány feltűnik a sorok között. Aventurinzöld szeme vidáman csillog. A másik oldalon a partvis visszalebeg az eredeti helyére a lapáttal egyetemben.

– Vásárló van nálam, később visszahívlak – közli Vendel.

– Várj már! Hova akarsz menni ünnepelni?

– Rátok bízom. – Vendel meg se várja a választ, leteszi. Már fortyog magában, mert tudja, hogy a testvérei milyen képtelen ötlettel fognak előállni, amihez semmi kedve sem lesz. Ráadásul ezt tudni fogják, így be se avatják, csak kész tények elé állítják pénteken. – Ugye tudja, ha belép ide egy varázstalan, és szállni lát egy...

– Bocsánat! – A lány arcán piros foltok jelennek meg, lehajtja a fejét, lesüti a szemét. – Habár az átlag emberek tudnak a létezésünkről, ez már nem akkora titok. – Vendel morcosan pillant rá, a lány elbizonytalanodva hozzáteszi: – De nem lépett be senki, így tekintsünk el ettől – kedvesen elmosolyodik. A kosarából kipakol a pultra.

Vendel bájosnak véli, amikor így megszeppen, ugyanakkor felelőtlennek tartja, hogy könnyedén át akar siklani egy nagyon fontos részleten. Ennyire meggondolatlan lenne, vagy pontosan tudta, hogy senki sem fog betérni? Mégiscsak egy boszorkány. Ilyenkor örülne a gondolatolvasás képességének, hogy lássa, mire gondol ő, aki óvatos mozdulatokkal teszi ki az összeválogatott dolgokat a pultra, miközben a kezét figyeli. Vendelt ez meglepi. Miért nézi a kézfejét? Talán gyűrűt keres rajta?

A lány befejezi a pakolást, a táskájában kutat. Egy vászontáskát húz elő és a pénztárcáját. Nem néz fel, mintha kerülné a pillantását. Miután magához vett mindent, amire szüksége lehet, a kezét a pult szélére helyezi. Pici a keze, a körmei ápoltak, átlátszó lakk fénylik rajtuk.

Vendel sorjában húzza le a termékeket. Fejben találgatja, hogy a boszorkány mire készülhet ezzel a sok fűszerrel, amihez piros gyertyát is vett, valamint rózsaszirmot. Van közte aranygyökér, varjúháj, yohimbé, amelyek elég különlegesek. Természetgyógyászatban

gyakorta használják potencianövelésre, mert serkenti a vérkeringést vagy segítik az izomlazulást. Vendel kétli, hogy a lány ne tudna kicsikarni egy férfiből némi aktivitást, mikor rá is ilyen hatást gyakorol.

– Mire készül, kisasszony? – Beszélgetéssel próbálja elterelni a gondolatait. Megköszörüli a torkát, és reméli, hogy a kis boszorka nem veszi észre a vágytól reszelőssé váló a hangját.

– Szerintem nem szükséges beszámolnom erről – feleli bizonytalanságtól reszketegen. Sorban rejti el a táskájába a dolgokat.

Még a dallamosan csengő beszédhangjától is merevedése lesz az embernek. Ugyan mire kellhet neki ilyen alapanyag?

– Nagykorú már? Mert ezeket elnézve, és miután itt varázsolgatott, valami mágiára készül. Örök erekióra kárhoztat valakit – elképesztő, hogy ettől a gondolatmenettől nem tud szabadulni –, vagy szerelmi kötéssel akarja megkeseríteni az illető életét?

A lány jóízűen felnevet, majd szemérmesen az arca elé kapja a kezét.

– Ez jó tipp, majd felveszem a repertoáromba – kuncog. – Egyébként igen, nagykorú vagyok. Az utolsó évet taposom az egyetemen. És mint mondtam, az én dolgom, hogy ezeket mire használom fel.

– Bárki mondhatja, hogy egyetemre jár. Mutasson egy igazolványt, és akkor békén hagyom. – Vendel nagyon szeretné megtudni a fiatal boszorkány nevét és korát.

A lány ledermed, feszélyezetten kapkodja tekintetét. Úgy tűnik, nagyon ódzkodik attól, hogy többet tudjon meg róla, amit Vendel nem ért. Mit rejteget? Mégis valami rosszban sántikál?

– Mint mondtam, vegyésznek tanulok az ELTE-n, és hamarosan a szakvizsgámra készülök. – Hangjára lel, magabiztosan húzza ki magát. A pultra könyököl. Karjával összeszorítja a mellét, így a csipke sokat sejtető anyaga mögött erőteljesebb árnyékot vet a halmok közötti ív. – Ha szeretné, egy kötést magának is intézhetek. Úgy láttam, még nincs gyűrű az ujján, tehát nem talált rá az igaz szerelmére.

Vendel halványan elmosolyodik, de azonnal rendezi arcizmait. Szóval ezért nézte annyira az ujjait ez a kis boszorka.

– Sokat pakolok és mindenbe beakadna, így nem lenne okos döntés ékszerrel viselnem. És nem hiszek a szerelemben – jelenti ki hűvösen.

– Miért? – Megütközve néz rá.

– Mert nem létezik. Az csupán a test reakcióinak együttese. Az agyban dopamin szabadul fel, az ember szíve hevesebben ver, és nem tudja kiverni a másikat a fejéből, amikor távol vannak egymástól, ezért hiányérzete támad. Ennyi történik. Erről neveztek el egy érzést.

– Szóval ez már magával is megtörtént, csak nem fogadja el az összefoglaló elnevezéssel?
– A lány még közelebb hajol, egyenesen a szemébe néz.

– Nem. Nem történt meg. Nem is fog – jelenti ki Vendel eltökélten, mert hiszi, hogy ez csak tőle függ. A szülei példája után eszébe’ sincs ezt a hibát elkövetni. – És kétlem, hogy bármire készül, az hosszú távon működhet. Egy varázslat tartson együtt két embert? Komolyan úgy gondolja, erre lehet alapozni egy kapcsolatot?

– Egy csipetnyi varázslat csupán a kezdőlökést adja meg – mosolyodik el bohókásan. – Talán akkor nem lenne ilyen goromba, ha átélné.

Vendel elcsodálkozik. A lány komolyan flörtölni próbál vele? A szépen ívelt ajkát figyeli, ahogy lágyan gördülnek le róla a szavak, amelyek őt győzködik. Olyan puhának tűnik, olyan csókolni való.

Vendel lehúzza az utolsó terméket, a pultra könyököl, közelebb hajol a lányhoz, aki meg se moccan. Nem tart tőle. Alig van köztük távolság, szinte izzik a levegő, mintha egy magasfeszültségű transzformátor mellett állna. A lány zöld szemében meglátja a barna foltokat. Különleges és ritka íriszszel áldotta meg az ég.

– Gondolom, már terve is van, hogy kire veti ki a hálóját ily módon. Bár meglep, hogy ehhez varázslatra van szüksége.

A boszorkány szélesebben elmosolyodik, egy pillanatra lesüti a szemét. A bók célba talált. Vendel nem egészen érti, miért örül a lelke mélyén, mégis annyira felemelő. A napi jó cselekedet teljesítve.

– Nem, nem nekem lesz – ingatja meg a fejét a boszorkány.

Vendel figyelmét nem kerülni el, hogy a lány az ő száját figyeli, mintha ugyanarra gondolna, ugyanazért sóvárogna, mint ő. Annyira szeretné megtenni. Örülten vágyik rá, hogy megcsókolja, még akkor is, ha szemtelenül fiatal.

– Én még várok az igazira – sóhajként leheli a szavakat, nem vonja el róla a tekintetét. – És bízom benne, hogy varázslat nélkül is megtalálom azt a személyt, akit nekem rendelt a sors.

– Először a szerelemmel jön, most meg a sorssal? – emeli meg a szemöldökét Vendel, de a lány továbbra is az arcát fürkészi. – Remélem, tudja, hogy bármilyen varázslatot csinál, a karma háromszorosan adja vissza, és bármennyire jó szándék vezérli, lehet, többet árt, mint használ – fordítja komolyra a szót, de még egy picit közelebb hajol. Az orruk majdnem összeér.